

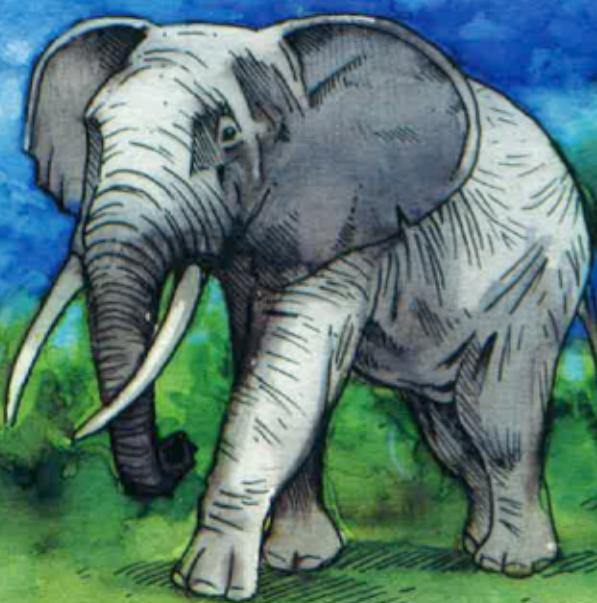
Octobre de 2000

Nº 46

Plumalhon

En Africa

MAINATGES
D'ÒC

P Gwen

Istòria

Bestiari african

Lo conte

Las femnas an un ròtle dels grands. S'ocupan de la plantacion, dels repasses, tenon l'ostal e abalisson los mainatges.

Lo matin, abans que faga trop caud, parton amassar d'ortalissa e de frucha. Culhisson maniòc, cacauets, ananases, bananas, papàias per acompanhar la carn o lo peis dels repasses.

Sovent, los dròlles acompanhan la maire e ne profitan per copar un tròç de cana de sucre que ne mastegan la mesolha enbeurida de chuc plan sucrat.

L'après-miègjorn, son los òmes que sòrtor del vilatge. Se'n van a la forèst per plaçar de tracanards e de tendas. Coma an pas pro argent per crompar de fusilhs, per caçar son forçats de far de trapèlas o de tendas per atrapar la cacilha.

Dins la forèst, la vegetacion es tan densa qu'en plen jorn quitament, vos sembla qu'es nuèch. En mai cal fer atencion de se pèdre pas, mas son acostumats e sabon fòrt plan desvistar los passatges que prenon las bèstias.

Dos jorns dins un vilatge african

Imaginas plan que la vida dins un vilatge de Gabon, de Còsta d'Evòri o de Cameron es pas la meteissa que la d'un vilatge europenc !

Ara cal tornar al vilatge. La jornada s'acaba e se cal anar pausar que la nuèch serà longa. Òc, aquesta nuèch, qualques òmes aniràn pescar sul lac. Al vilatge, los mainatges aprèstan las pirògas e los filats a l'esclaire de las lampas de petròli.

Los òmes qu'an pescat tota la nuèch tornan amb lo peis e lo netejan tanlèu arribar. Crosan los caçaires que parton dins la forèst per levar tendas e sedons.

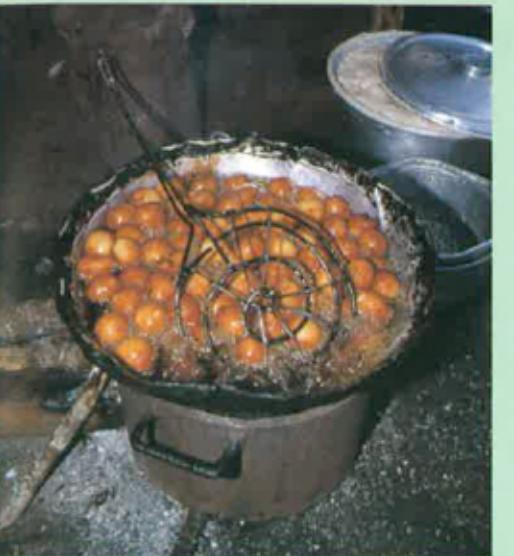
Uèi, an agut d'astre ! Un céfalòfe, qu'es una mena d'antilòpa pichona, s'es facha atrapar aquesta nuèch. I aurà de carn pel sopar !

Es ora de tornar al vilatge. Los mainatges jògan amb de veituras de fusta qu'an fabricadas. Son uroses, cal dire qu'aqueste ser, es fèsta.

Al fons del vilatge, jos un teulat vièlh de tòla, un òme trabalha un tròç de fusta estranh. Fa de sètis de rotin...

Qualques femnas aprèstan la fèsta. Una premsa de cana de sucre per far de chuc. Pus luènh, fan còire de bonhetas dins una ola bèla. Aqueste ser tornarmai, los « òmes-fachilhièrs » se mascaràn per la fèsta.

D'òmes que començaràn amb de pregàrias vièlhas, vièlhas e que puèi jogaràn de musica amb los instruments tradicionals. Tota la nuèch, un d'aquestes jogarà l'arc musical e un òme l'acompanharà amb sos tams-tams. Vertat qu'era una polida fèsta que clavèt aqueles dos jorns passats dins aquel vilatge d'Africa.

Tèxt e fotos de Fred Lavail

